

Přehled plánovaných akcí

20. 05. 2007 Biřmování ve Štěpanicích

V neděli 20. května přijmou ve štěpanickém kostele svátost biřmování členové společenství Vavřineček Šimon K., Ondra a Martina H. Mše svatá začíná v 10 hodin.

30. 06. 2007 Táborák 2007

Toto je důležité datum!!! :o)

Tradiční táborák v Peřimově proběhne v sobotu 30. června. Začátek je v 19:30.

Těšíme se na Vás! Máte spoustu času se na akci psychicky připravit a máte i spoustu času si připravit nějaké obohacení programu!

Na viděnou!

16.-26. července 2007 Putování mládeže P o l s k o 2 0 0 7

Jedná se o jedinečná křesťanská putování, kde se společně snažíme přiblížit našemu Nebeskému Otci a přitom poznáváme spoustu skvělých míst.

Místa ještě jsou, tak se co nejdříve hlas k Jendovi Lukešovi na 777 626 984 nebo jendino@centrum.cz. Řeknu Ti případně i bližší informace. Spodní věková hranice je 14 let.

13. 08. 2007 Celostátní setkání mládeže 2007

Od 13. do 19. srpna se bude konat Celostátní setkání mládeže (CSM) v Táboře-Klokotech.

Již teď si toto datum zarezervuj, protože na tomto setkání by neměl chybět žádný mladý člověk!

Stránky setkání: <http://www.tabor2007.signaly.cz>

28. 09. 2007 Vikariátní setkání mládeže

Pravděpodobně 28. - 29. září by mělo proběhnout Vikariátní setkání mládeže ve Studenci u Horek. Je samozřejmě zvana mládež i z jiných vikariátů a diecézí!

13. 10. 2007 Hospice a umění doprovázet

Klub Betanie ve spolupráci se společenstvím mládeže Vavřineček zve na setkání s MUDr. Marií Svatošovou (zakladatelkou hospicového hnutí u nás).

Kde: Sál kina v Jilemnici.

Kdy: Sobota 13. 10. od 19 hodin.

Vtip:

Proč Bůh nemá titul CSc. ?

1.. Má jenom jednu známou publikaci. 2.. Ta je v hebrejštině. 3.. Nejsou v ní odkazy na další prameny. 4.. Nebyla publikována ve známém vědeckém časopise. 5.. Mnozí pochybují o tom, že ji napsal osobně. 6.. Je nutno přiznat, že je známá po celém světě - ale co dělal potom? 7.. Jeho schopnost týmové práce je velmi omezená. 8.. Ostatním vědcům se nepodařilo zopakovat jeho experimenty. 9.. Nepožádal etickou komisi o souhlas s experimentováním na lidech. 10.. Když se mu jeden pokus nevydařil, pokusil se zahladit stopy utopením pokusných objektu. 11.. Jedince, kteří se nechovali podle očekávání, vyřadil z pokusného souboru. 12.. Nechodil do přednášek - jenom vzkázal studentům, co si mají prostudovat. 13.. Nechal za sebe učit svého syna. 14.. První dva studenty vyhodil, protože se naučili něco navíc. 15.. I když má jen 10 požadavků, většina studentů v praktickém testu propadne. 16.. Konzultace poskytuje jen velmi zřídka, a to ještě na vrcholku hory.

(<http://mladezol.xf.cz>)

Vavřineček

Občasník spolča z Jilemnicka

číslo 18 5. května 2007

Spolčo společenství mládeže

Milí čtenáři, pokud poslední číslo tohoto časopisu bylo věnováno především Společenskému večeru - plesu, plní stránky nového čísla zejména články o hudební skupině Vavřineček, kterou tvoří členové našeho spolča. Však také pravidelné zkoušky byly důležitým způsobem našeho setkávání, který kromě ovoce v podobě veřejných vystoupení vedl především k upevnění společenství a přátelských vztahů. Nejen hudbou je ale živo naše společenství. V uplynulých týdnech nás obohatilo například ekumenické setkání, dvoudenní pobyt s mládeží na faře ve Vrchlábí nebo večer strávený s vězeňskou kaplankou. Více povi následující stránky...

-red-

Třetí koncert skupiny Vavřineček

Vznik této skupiny, kterou tvoří členové stejnojmenného společenství mládeže, má počátky v říjnu roku 2003. Tehdy začala doprovázet mše svaté. Od té doby se ale rozrostla. Mezi její největší akce patří: doprovázení Vikariátního setkání mládeže v Jablonci nad Jizerou (2005), Oblastního setkání v Jilemnici (2006) a Diecézního setkání mládeže v Litoměřicích (31. 3. 2007). V loňském roce se uskutečnily také dva koncerty, a to v Jilemnici a v Dobrušce.

Téměř dvacet písní, přes třicet účinkujících a bezmála 300 posluchačů – to vše tvořilo třetí koncert skupiny Vavřineček, který proběhl v neděli 29. dubna odpoledne v kostele svatého Vavřince v Jilemnici.

Na začátku koncertu zazněla známá televizní znělka, zde ovšem při soutěži „Chcete být katolíkem?“ Hned první otázka nabízela výhru 10 milionů. „Kdo dnes v kostele svatého Vavřince v Jilemnici vystoupí od 15 hodin?“ Nejrychlejší z příchozích posluchačů, který odpověděl „Vavřineček“, získal výhru 10 milionů vatikánské měny (zaplat Pán Bůh).

A jako důkaz správné odpovědi začali kostelem k oltáři přicházet samotní účinkující. Moderátoři koncertu Petr a Jan Lukešovi pak procházející dvojice představovali. Členy skupiny nebylo možné přehlédnout, protože je odlišovala i oranžová (pánové) a žlutá (dámy) trička s maskotem skupiny kocourem Vavřinečkem. Ostatně i moderátoři se pak navzájem představili jako „bratři v triku“ a připomněli, že písně, které zazní, budou především o zmrtvýchvstalém Kristu.

Po dvou úvodních písních promluvil duchovní správce farnosti Jilemnice otec František Mráz: „Je krásné, že koncert připadl právě na dnešek, kdy slavíme neděli Dobrého pastýře... Bez něj bychom tu nebyli. Cílem koncertu není jen hudba, ale i společné setkání, vytvoření společenství.“

Následující série skladeb zahrnovala i píseň Abba Otče. Jenda Lukeš k ní podotkl, že poprvé zazněla při Světovém dni mládeže v roce 1991, kdy papeže Jana Pavla II. i mladé hostila polská Czenstochowa. Píseň měla být především vzpomínkou na dar svobody, tehdy tak krátce znovu nabytý.

(pokračování na straně č.2)

(pokračování ze strany č.1)

Asi třicet hudebníků střídavě dirigovali Petr Lukeš a Jaroslav Svěcený. Ozvučení měli na starost dva zvukaři. Spolu s hlasy zpěváků zněly kytary (španělské, elektrické, basová), klávesy, bicí, housle, flétny atd. Protipólem vystupujících se postupně stal kůr, kde se mladí nebáli ve stoje zapojit do rytmu písní. Kromě kůru byly plné nejen všechny lavice, ale mnoho lidí i stálo. Mezi téměř 300 posluchači byli hosté například z Jablonce nad Nisou, Jičína, Hradce Králové, Prahy nebo Chomutova. Spolu s řadou kněží (jilemnický Václav Zemanec, Tomáš Hoffman – centrum Vesmír, Mariusz Robak z Vrchlabí atd.) přišlo i několik řádových sester. Posluchače tak netvořila zdaleka jen mládež, ale sešli se i kojenci s bělovlasými babičkami a dědy.

„Ve spolču se mi líbí to, že si navzájem důvěřujeme“, řekl Jenda L. a pozval k mikrofonu Martina Horníga, který mluvil o tom, jak prožívá svou víru. I když byl pokřtěný jako malé dítě, pravidelně do kostela začal chodit díky spolču. „Síla společenství mi pomáhá i ve všedních dnech a ve škole. Nyní se chystám přijmout svátost biřmování.“

Zpestřením programu byly písně na přání. Kdokoliv z přítomných si ze seznamu skladeb mohl nějakou nechat zahrát. Prvním takovým odvažlivcem byl sedmiletý Vojta, který si přál píseň Vzdejme Pánu díky. Devět mladých z Chomutova si pak dohromady přišlo říct o píseň Jesus Christ, You Are My Life a jako poslední si řádová sestra Lucie z Prahy přála Torontskou hymnu.

Moderátoři se ale rozhodli zapojit posluchače ještě více, a tak tři dívky ve žlutých tričkách začaly předvádět „pohybovku“ Jesus I Love You, kdy se pohybem a zpěvem k hudbě přidal téměř celý kostel.

Z úst moderátorů několikrát zaznělo, že skupinu netvoří „profici“, „doufáme, že se to dalo poslouchat“. O tom, jestli se vystoupení dalo poslouchat, napoví to, že i po 17 písních a téměř hodině a půl si posluchači ve studeném kostele vytleskali přidavek.

Ondřej Luštinec

Ekumenické spolčo

Na netradičním místě a v netradičním čase jsme se sešli v sobotu 24. února, abychom mohli opět prožít krásné chvíle s Bohem a s našimi kamarády. Další společné setkání se tentokrát konalo na faře. Ovšem ne na naší katolické, ale na faře sboru Českobratrské církve evangelické v Jilemnici, kde jsme byli přijati s opravdovou velikou ochotou, díky níž nám bylo dopřáno se dozvědět něco víc o tomto sboru. Mohli jsem si tu také vyslechnout poutavé tématko o Ježíši – cestě, při kterém nezůstaly v klidu ani naše malířské buňky, protože jsme byli vybidnuti k tomu, abychom si nakreslili, sami pro sebe, naši cestu životem. Kromě tématka farářky Gabriely Horákové tu nechyběly ani takové samozřejmé věci, jako je modlitba, slovíčko, spousty písniček a občerstvení. Nikdo z nás předtím asi ani netušil, kolik máme společných písniček.

(pokračování na další straně)

(pokračování ze strany č.2)

Myslím si, že toto spolčo bylo pro mnohé z nás velikým přínosem. Proto děkuji místním manželům Horákovým za vřelé přijetí a za vysvětlení mnohých nejasností ohledně evangelické církve. Zjistili jsme, že mezi katolíky a evangelíky jsou určité rozdíly, ale také toho máme mnoho společného (vždyť jsme také všichni jedna velká rodina křesťanů). A proto také prosíme a modleme se za sjednocení církve.

Ivanka Lukšová

Ples Vavřineček 2007 pohledem Toničky Hofmanové

Mladí v srdcích pocítili zodpovědnost za své životy, za šťastné životy. Berou vše do svých rukou, vědí, že nezačínají od nuly. Že mnozí a mnohé před nimi budovali a jejich zkušenostmi nepohrdají. Jen to nové, tvůrčí a krásné, které v nových generacích vždy vzniká, chtějí vložit do přítomného času, který je v jejich rukou.

Vrhnou se na kulturní středisko Jilm v Jilemnici, kde se to vše má uskutečnit. Zajistit sál, vyhovující datum, hudbu, výzdobu, informovanost, mnohé služby a hodně peněz. Jak na to? S pomocí Boží, každý jak mraveneček něco nese k společné stavbě. A cíl? Radovat se a dáti z ní pěknou porci i druhým. A stalo se tak. Že by tolik mladých přicházelo? Ale i jejich rodiče si prodlužují svůj dosud mladý věk. Přivítání na jevišti vede mladý muž, jehož srdce patří mládeži.

Hudba začala, první páry se nesměle roztančují. Mnozí se vítají, úsměvy se nakažlivě rozmnožily a něco, co spojuje, nabývá intenzity. Dokonce deset kněží, většinou mladších, tu je s nimi. Ti znají jejich dušičky, vždy jim je pomáhají oprášovat, když zlo je chce poníčit. Žité evangelium v každém prostředí působí dynamicky. Nastává předtančení. Dvě skupinky vyjadřující tancem obslužnost servírek a číšníků jak posloužit hladovějícím. Potlesk nemá konce. Potěšení z tomboly, chvilka posezení u zajímavého videa, to vše sblízuje. Půlnoc již dávno odbila, ples Vavřineček vstupuje do finále. Objevilo se něco, co je mimo dosah. Rozlila se tu radost, pokoj, štěstí, dobrota, ochota rozdávat se, láska. Kazí to jen čas, který řekne: DOST. Kdosi při loučení vyslovil: „Těším se do nebe, tam se bude věčně tančit, hrát, zpívat, veselit se.“

A. Hofmanová

Nácvikový víkend na koncert Vavřineček 2007

Jednoho dne, myslím, že to bylo v listopadu, mi přišel e-mail a tam stálo: „Nazdar borci a borčata, pěstujte kofata,“ ale hlavně tam stálo, že nás čeká naše další vystoupení, KONCERT 2007!!! Mile mě to překvapilo, protože budu moci být nějaký ten čas se skvělými mladými lidmi a můžeme vytvářet velké a živé společenství s naším Pánem.

(pokračování na straně č.4)

(pokračování ze strany č. 3)

Na druhou stranu mě ale znepokojilo, jak budu dopravovat svoje bubny do Mříčné? Kdo mi bude ochoten dělat řidiče? Po chvíli bádání a hloubání mě napadl jeden vtip o blondýnce a bylo to hned jasné. Jarda Svěcený! Vzal jsem mobil a po krátkém rozhovoru Jarda souhlasil s tím, že mi bude dělat osobního řidiče a že bude čekat ráno podle dohody u nás před domem.

A jinak tomu nebylo ani o jednom dubnovém víkend. Jarda přijel, naložili jsme bicí a vyrazili do Mříčné. Přijeli jsme jako první. Než jsem stačil vynosit všechny bubny ke kostelu, byli tu už skoro všichni. Někteří přijeli autem, jiní na kole a našel se i jeden motocyklista.

Aparatura byla připravená (už od předešlého večera), tudíž zbývalo jen postavit bicí, zapojit nástroje a mohlo se začít zkoušet.

Dopolední zkouška byla velice náročná, spousta věcí se nedařila tak, jak bychom si přáli a mnohým se zdála dost nezdařená. Když dozněl poslední dopolední song, „prvoligový“ Pěta zavelel: „Všichni ven na oběd!“ Myslím, že se v kostele nikdo moc dlouho nezdržoval a všichni upalovali ven na sluníčko. Zejména zmrzlá děvčata potřebovala trochu pookrát. Po krátké modlitbě se Lucka ujala rozdělování jídla. Řada byla opravdu hodně dlouhá. Když jsme dojedli a doopalovali se, šli jsme znovu zkoušet.

Řekl bych, že jsme byli už nějak unavení a i přes veškerou snahu se stále nedařilo. Nakonec jsme to přece jen nějak zvládli, každý si sbalil svoje „fidlátka,“ a pomalu jsme se odporoučeli na „ranč“ k Lukešům. Tam jsme si zahráli fotbálek. Utkání bylo plné překvapení, lehkých zranění, modřin a škrábanců...

Uřčení jsme se vrátili na chalupu. Tam na nás čekala milá návštěva, vězeňská kaplanka Mgr. Květa Jakubalová, která přijala pozvání od Jendy, aby doprovázela spolčo na téma „Služba vězeňského kaplana,“ které měli na starosti Marcelka a Zdíška Lukešovy a Jirka Maťátko. Spolčo bylo opravdu obohacující, zajímavé a mnohá svědectví z videokazety nás mohla oslovit. Po velkém množství dotazů a určitě zajímavých odpovědích jsme se s návštěvou rozloučili. Nakonec jsme se přesunuli ven a den zakončili modlitbou.

V neděli ráno hned po mši svaté, při které jsme byli účastni moc pěkného křtu, jsme znovu vše postavili a začali tvrdě trénovat. Narozdíl od předešlého dne jsme byli s výkonem velice spokojeni. Něco málo po poledni jsme začali uklízet, skládat a rozjíždět se do svých drahocenných domovů.

Na závěr bych tímto chtěl poděkovat paní Holcové za výborný sobotní oběd, mému osobnímu řidiči za trpělivost a Vám všem za ochotu, humor, a přátelství.

Martin Hylmar

Diecézní setkání mládeže v Litoměřicích a vše kolem něj..

„Mohl bych vás požádat, zda byste hudebně doprovázeli Diecézní setkání mládeže v Litoměřicích?“ otázal se nás jednou na spolču P. Vláša Novák, t.č.vedoucí litoměřického Diecézního centra mládeže (DCM). „Né, jen to ne.., to snad nemůže myslet vážně,“ začalo se mi honit hlavou. Vždyť to přeci znamená nejet na diecézko do Hradce Králové! Tohle fakt odmítám, vzdát se hradeckého diecézka je pro mě přeci něco nepředstavitelného!! Můj tep se začal pomalu zvyšovat, když víceméně všichni s Vlášovým nápadem souhlasili.

Ze začátku jsem hrdinsky vystupovala, že „já teda fakt neježu“, ale už jsem předem tak trochu věděla, že by to ode mě byl docela podraz. Takže jsem chtě nechtě potlačila svoje sobectví a s notnou dávkou přemáhání nakonec souhlasila. Souběžně se zkouškama na náš koncert jsme tedy začali trénovat i na diecézko. Nebyla to jen dřina; užili jsme si i spoustu legrace a prostě toho, že jsme mohli být spolu. V pátek 30. března jsme vyrazili směr Litoměřice. Po téměř tříhodinovém vlakovém putování naše chodidla spočinula na litoměřické půdě, rozuměj chodníku.

Naše kroky směřovali do Diecézního domu kardinála Trochty (DDKT), kde jsme se ubytovali a přivítali se s množícím se počtem těch, kteří na diecézko přijeli už o den dříve. Jelikož jsme museli čekat na auto, které nám mělo přivést aparaturu, rozhodli jsme se trochu prozkoumat Litoměřice. Kolem desáté večerní jsme přišli do katedrály, kde již mnozí zapojovali a zvučili téměř všechno, co se dalo. Příhodný čas pro zpívání se všemi nástroji nastal zhruba tak v jedenáct hodin, takže jsme neváhali a dopilovali naše songy. Únava byla zřetelná, takže jsme to asi tak v jednu, lidově řečeno, zabalili a odebrali se zpět do DDKT, abychom načerpali síly pro den D, čili pro 35. Diecézní setkání mládeže, které se neslo v duchu „Jako jsem já miloval vás...“ s podtitulem „Válka? Začíná v lidském srdci“.

Už od šesté ranní se někteří z nás probouzeli a posléze trousili do kina Máj, kde probíhala většina programu diecézka. Celá naše sestava se tam sešla zhruba v půl osmé, ale téměř hodinu a půl jsme čekali, až se vše nazvučí do té míry, abychom mohli spokojeně hrát a zpívat. Kolem půl desáté všechno propuklo, kino bylo téměř zaplněno a my jsme byli přivítáni moderátory, kteří nás překvapili svým vtipem a originalitou. Zajímavý program, ve kterém mimo jiné nechybělo slovo na den od P. Šimáčka, katecheze od pana biskupa Posáda a svědectví od vojenského kaplana Tomáše Holuba, jsme zpestrovali písněmi, z nichž některé byly vsutku nekonvenční...

Dopoledne pomalu směřovalo do finíše, a tak jsme se pomodlili modlitbu Anděl Páně, zhlédli několik velice vtipných reklam či prezentací a pomalu se odebírali na dvůr DDKT, kde byl pro nás připraven výborný guláš. Následovaly odpolední skupinky, o kterých vám bohužel moc říci nemohu, jelikož kroky nás, jakožto hudebního uskupení, směřovaly do katedrály, ve které jsme ještě zkoušeli písničky na mši.

(pokračování na straně č.6)

(pokračování ze strany č. 5)

Asi tak v 16 hodin přicházel průvod s křížem, o několik dalších minut později začala slavnostní mše svatá. Myslím, že ani tentokrát jsme se svým hudebním doprovodem nenadělali moc ostudy, a tak jsme s radostí po skončení mše svatě přidali ještě několik písniček, které si osobně přišel poslechnout i samotný pan biskup Posád. Moc se nám líbilo, jak si s námi povídal, poželal naše nástroje a rozdál nám svoje vizitky:-) Bylo vidět, že je opravdu biskupem, který má zvláště k mladým lidem velice blízko a dokáže si s nimi utvořit vřelý vztah. Poté jsme se odebrali zpět do DDKT, vzali si své věci a ať už autem nebo vlakem jsme se vraceli do svých domovů.

Ačkoli jsem celý den myslela na všechny, kteří byli v Hradci, věděla jsem, že jsem ve správný čas na správném místě. Měli jsme možnost vidět, jak to chodí v sousední diecézi, získat nové zkušenosti a seznámit se s fajn lidmi. Z ohlasů jsme se dozvěděli, že jsme mládeži z Litoměřické diecéze přinesli povzbuzení a ukázali jim, jak velká síla může být ve společenství. V mnohých farnostech se začíná téměř od nuly, rodí se nová společenství a i když je to někdy boj a běh na dlouhou trať, tak si všech, kteří se snaží dělat něco pro druhé, opravdu vážím! Je na místě poděkovat všem, kteří se na tomto setkání podíleli a vložili do něj kus svého úsilí! Letos prý v Hradci bylo přes 900 lidí. V Litoměřicích všichni zářili radostí z toho, že přijelo přes 300 mladých. Tímto chci Bohu děkovat, že si mohu stále víc uvědomovat, že společenství není samozřejmostí...a taky za ten fajn pocit, se kterým jsem z Litoměřic odjížděla.

Terka Pourová

Diecézní fórum mládeže (DFM)

(Hradec Králové 23. - 25. 2.)

Ve tříčlenné skupince, jako delegáti za náš nejmenší, avšak nejživější Jilemnický vikariát, jsme se zúčastnili víkendového DFM v Hradci Králové. Lucka Holcová, Jirka Jína a moje maličkost Evča Vagenknechtová. Byla to především diskusní akce pro mládež, jejíž téma znělo: Solidarita ve farnosti.

Smyslem této akce bylo, aby mladí svobodně vyjádřili svůj pohled na dané téma a pomohli tak církvi nalézt ty nejlepší cesty a způsoby ke zlepšení. Je skvělé vědět, že církev má o nás mladé opravdu zájem a že ji zajímá také náš názor na věc.

Sjelo se celkem 60 mladých lidí z celé Královéhradecké diecéze. Jistě uznáte, že na téma tohoto fóra by se dalo mluvit celé hodiny. Proto jsme se rozdělili do sedmi skupinek, ve kterých jsme se na daná témata bavili. Setkání bylo doprovázeno také čtyřmi krátkými referáty.

Úvodní referát na téma Farnost ve 21. století – současnost a směřování nám přednesl Mons. Dominik Duka. Na druhý referát Solidarita ve farnosti - její konkrétní formy, který měl P. Petr Stejskal, navázaly naše diskusní skupinky, kde jsme řešili např. tyto otázky: Jak žije naše farnost? Jak se účastníme

(pokračování na straně č. 7)

(pokračování ze strany č. 7)

života ve farnosti? Z čeho se skládá život farního společenství? Znají se lidé navzájem a spolupracují spolu? Z tohoto referátu mi v hlavě utkvěla dobrá myšlenka, o kterou by se měly snažit všechny farnosti – „Každý člověk dostal od Pána určité dary a naopak ne všechno každý zvládne. Proto by lidé ve farnosti měli mít snahu vyzdvihnout to, co kněz umí a jaké dary má a sami zakrýt „mezery“, kde na to kněz nestačí, právě svými dary a schopnostmi.“ Tím se vytvoří živé a kvalitní farní společenství (a o to nám přeci jde ne).

Třetím referátem nás provedl P. Vladislav Brokeš a byl na téma Mládež ve farnosti očima faráře. Čtvrtý referát nazvaný Mládež ve farnosti očima mladého farníka od Martina Malíka zcela vystihoval nás mladé ve farnosti – jací jsme, co chceme dokázat a kde jsou naše slabiny. Na tento referát opět navazovaly diskusní skupinky, ve kterých jsme se bavili o otázkách typu: Jak se cítíme ve farnosti, čím pro nás je a co nám dělá radost? Co nás motivuje k plnohodnotnému životu ve farnosti? Jaké máme požadavky ve společenstvích a co očekáváme od kněze? Všechny naše názory, odpovědi, připomínky a nápady jsme sepsali do jednoho dokumentu, který se dále použije (pro církev je prý moc cenný).

Vrcholem fóra byla beseda s představiteli naší diecéze. Přes hodinu a půl jsme mohli klást jakékoliv otázky našemu biskupovi Dominiku Dukovi, generálnímu vikáři Mons. Sochovi a P. Karlovi Moravcovi. Bylo úžasné, kolik času a trpělivosti nám představitelé naší diecéze věnovali. Zazněla zde také věta, která už dříve byla vyslovena ústy papeže Jana Pavla II.: „Církev má mnoho co říci mladým lidem a mladí mají mnoho co říci církvi.“

Pro mě bylo toto fórum důkazem toho, že církev nás opravdu chce vyslechnout, naše názory ji nejsou lhostejné a má o nás mladé zájem. Není k ničemu věnovat církvi kousek svého času a zapojovat se do dění v ní, ať už jakýmkoliv způsobem. A je přece krásné být součástí něčeho, o čem se v Bibli píše, že je odrazem Boží tváře tady na zemi – totiž církve.

Evča Vagenknechtová

Zkouškový víkend před Diecézním setkáním mládeže (DSM)

Asi už měsíc jsem se s jedním mým kámošem domlouval, že o nejbližším víkendu zajedu za ním do Prahy a něco podnikneme. Abych pravdu řekl, vůbec mě nemrzí, že jsem návštěvu matičky Prahy oddálil i o víkendu 24. a 25. března.

Raději jsem se nechal tatíčkem Krausem odvést do mříčenského kostelíka, ze kterého už zněly kytary, housle a libý zvuk Martinových bicích. Připravovali jsme se totiž na hudební doprovázení Diecézního setkání mládeže v Litoměřicích.

Zkouška byla náročná, a tak nikdo neprotestoval, když dirigent po čtvrté hodině zavelel k ústupu do naší opěrné pozice v Peřimově u Lukešů. Někteří z nás šli ještě na fotbal, jiní už raději zůstali v pohodlí vytopené (rozuměj ohněm vytopené) chalupy. Večer se tu pak konalo spoloč, jehož hostem byl šéfredaktor časopisu Tarsicius Štěpán Pospíšil. Hovořil na téma partnerských vztahů. A dokonce i mě to přinutilo zase jednou zkoušet přemýšlet...

Příští dopoledne jsme opět zkoušeli a písně se někdy už docela dost podobaly koncertním verzím, když tu náhle se kostelem rozlehla mocná vůně sekané s bramborem. Všichni ihned odhodili své flétny, svá piána a vše co jim mohlo bránit

(pokračování na straně č. 8)

(pokračování ze strany č. 7)

v uchopení talíře a lžice. Jirka Lukeš redukoval délku modlitby přímo úměrně výtečnosti sekané a už jsme papali, hamali, dlabali, žvýkali a olizovali se až za ušima. Po obědě jsme opět zamířili směr Peřimov a o pár hodin později už nám zbyly jen vzpomínky...

Chtěl bych poděkovat vám všem, kdož jste tam byli a přispěli k tak skvělé atmosféře a kdož tvoříte společenství Vavřincovo, a zvláště pak panu majiteli Lukešova ranče Jirkovi, který byl organizátorem sobotního spolča a naším milým hostitelem.

Šimon Benecký

Společenský večer Vavřineček očima pořadatele

Bylo přibližně půl desáté dopoledne, když jsem dorazil do společenského domu Jilm, kde se náš ples konal. Panoval zde již čilý ruch a každý z našeho společenství se snažil nějakým způsobem přiložit ruku k dílu. Okolo páté hodiny přišlo na řadu postupné převlékání do společenských oděvů.

Jednou z dalších aktivit, které jsem se mohl účastnit, bylo vítání příchozích hostů. Ti byli uváděni členy našeho společenství k mapě, kde označili, odkud pochází, a poté usazeni na místa, která jim náležela. Za zmínku určitě stojí i to, že prvních sto dam dostalo jako dárek růži. Dal Pán, že růže byly brzo ty tam a řada nedočkavých tanečniců před vstupem stále narůstala (celková účast činila asi 400 lidí). A tak ještě ne všichni byli v hlavním sále, když moderátoři zahajovali hlavní program.

Úvodní slovo si pro nás připravil P. Tomáš Hoffman. Hlavním vrcholem večera bylo předtančení společenství Vavřineček, které si jeho účastníci připravovali již od léta. Přibližně deset minut zde vystupovali čišníci a servírky, jejichž taneční kreace byly obdivuhodné, což také sklidilo značné ovace.

Ani na letošním plese nemohl chybět praxí ověřený taneční pořádek, tedy devět tanců, které posloužily k seznámení a popovídání. Novinkou plesu byla sekce moderních tanců pod vedením DJ Jirky Jíny. K tanci a poslechu doprovázela skupina Allegro z Jičína. Veselým zpestřením se také stala letos trochu netradiční taneční soutěž. Okolo půlnoci byla vylosována hlavní tombola. Celým večerem se nesla velmi příjemná atmosféra, za což je potřeba všem, kteří se na této akci podíleli, poděkovat.

Vítek L.

Setkání JIVRCH, 17.- 18. 3. ve Vrchlabí

(Tedy dvoudenní setkání mládeže z Jilemnicka a VRCHlabska)

Myšlenka uspořádat setkání přišla od otce Mariusze na Silvestra. Vždyť Jilemnice a Vrchlabí jsou téměř sousední farnosti, tak by bylo škoda, kdyby žily úplně izolovaně a vůbec se neznaly. Slovo dalo slovo, nápad se s nápadem sešel...

Sraz byl v sobotu 17. března v devět hodin na faře ve Vrchlabí. Když jsme zaparkovali naše autíčka, už nás místní očekávali s otevřenou náručí. Bylo to velmi vřelé přijetí. Protože se ale blížilo diecézní setkání, které měl Vavřineček hudebně doprovázet, bylo třeba pilně cvičit a odstraňovat poslední falše. Na vyhřáté faře jsme se tak jen rozezpívali a hned se přesunuli do vychladlého kostela. Je to kostel svatého Vavřince, takže jsme se zde i přes studené ruce a nohy cítili jako doma. Úsměv našťástí nikomu na rtech nezamrzl, a tak nás pohled na ostatní vždy mohl zahřát u srdce. Samozřejmě přišly i slabší okamžiky, když se zrovna nedařilo. Naštěstí jsme se tím dokázali vždy prokousat a tak jsme se prokousali až k obědu. Oběd byl dobrá příležitost rozmrznout, ale hlavně možnost poznat některé mladé z farnosti.

(pokračování na další straně)

(pokračování z předchozí strany)

Po obědě jsme šli znovu zkoušet, tentokrát hlavně písničky na sobotní a nedělní mši svatou. Mše začínala už v 17 hodin. Kromě toho, že byla rytmická, měla ještě další neobyčejné prvky. Každý příchozí dostal papírek, na který mohl napsat nějaký svůj hřích a při úkonu kajícího ho mohl jít přibít na kříž. Bylo to velmi působivé. Ticho a do toho jen údery kladiva. Člověk si lépe uvědomil, jak každou špatností Krista zraňuje. Po zajímavém kázání na evangelium o marnotratném synu byly přímluvy. Při nich se přinášely jednotlivé symboly (svíce, chléb, ukazatel a kříž) k obětnímu stolu. Při modlitbě Otče náš jsme se všichni spojili kolem Ježíše v jeden kruh. Uvědomili jsme si, že jsme jedno společenství. Byl to dobrý začátek sobotního večera.

Po mši jsme se přesunuli na faru, kde pro nás měli připravenou večeři. Gulášovou polévku a párky. Pak už začalo spolčo. Protože jsme chtěli, aby bylo fakt super a každý si z něho něco odnesl, svěřili jsme ho v modlitbě do Božích rukou. Desátek růžence, při kterém každý předřikávající zapálil od paškálu malou svíčku, byl určitě dobrou investicí pro hladký průběh večera.

Všichni jsme se neznali, a tak v úvodu došlo na představování. Aby to nebylo moc obyčejné, seřadili jsme se podle měsíce narození. Nejvíce zastoupen byl březen (asi osm lidí), ale třeba já jsem samotařila v červenci. Když už jsme se trochu znali, přišla na řadu scénka. Postupně na plac přicházeli „herci“, kteří představovali jednotlivé součástky auta. Ivča byla světla, Zdiša stěrače, Dominik motor... A Vítek byl brzda. Všichni si uvědomili, že každá součástka je potřeba a bez ní by to nebylo to pravý ořechový. A tak je to i ve spolču. Každý má jiné dary. Každý umí něco jiného. Každý může něčím jiným druhé obohatit. Někdo má dar mluvit, jiný připravovat hry, někdo má hudební nadání a někdo třeba dokáže něco dobrého upéct.

Pak každý mohl říct své svědectví o tom, co mu spolčo dalo nebo i vzalo. Těto možnosti překvapivě využila většina z nás, takže se to trochu protáhlo. Vždyť nás bylo celkem 43. Každý má jiné zkušenosti a každý vidí výhody proč do spolča chodit trochu v něčem jiném. (Mezi nevýhody patří asi jen to, že spolčo a věci kolem zaberou dost času). Když už se s námi podělil o své zkušenosti i Váša, který uzavíral kolo, tak přišla na řadu hra. Tu si pro nás připravila Terka. Rozdělili jsme se do několika skupinek a museli jsme odpovídat na jednotlivé otázky tak, jak si myslíme, že odpoví ostatní skupinky. Někdy bylo docela náročné se mezi sebou dohodnout.

Protože už bylo hodně hodin, zamířili jsme do kaple. Zde pro nás měl Jenda připravené slovíčko, nad kterým jsme se mohli zamyslet: „Poklad víry máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám.“ (2 Kor 4, 7) Vše jsme zakončili společnou modlitbou. Někteří pak šli spát a my ostatní jsme se ještě dívali na film.

Do nedělního dne nás probudil zvuk kytary. Díky za krásný budíček. To se pak vstává hned veseleji. Následovala společná snídaně a pak jsme už zamířili do kostela, abychom se stihli rozezpívat. Mše byla krásná a slavnostní. Bylo to takové vyvrcholení našeho setkání. Po mši jsme se už rozloučili a jeli předávat radostnou atmosféru do svých domovů.

Pane Bože díky Ti za toto setkání. Za všechny, s kterými jsem ho mohla tak krásně prožít a za všechny, kteří jakkoliv přispěli k hladkému průběhu. Hlavně ti děkuju za P. Mariusze a Jendu L., kteří na všem měli velký podíl.

Maruška Lukešová